

čelo, a ono še vedno za njim. Že priteče Golob na njive, že pride na domači vrt. „Tu pa počakam, naj bo, kar hoče,“ si misli, pograbi velik kol, da počaka gosta.

Pa kako se zasmije, ko se obrne in vidi, da je za njim njegov prijatelj, stari polhar, Čehaj.

„Tristo pipcev, kaj si ti!? Jaz sem pa bežal za žive in mrtve!“

„Ogenj sem videl,“ pripoveduje Čehaj, „pa sem šel gledat, kdo bi bil. Ko si pa bežal, sem bil pa radoveden, kdo je, sem jo pa še jaz udrl za tabo.“

„Jaz sem pa mislil, da lomasti medved, ha, ha.“

Smejala sta se možička, nato pa šla spet oba v Sovine gozde pogledat, kako se je kaj obnesla lov. Golob jih je ujel še sedemnajst, Čehaj pa dvajset.

Bogumil Gorenjko.

SOLNCE TONE ZA GORICE . . .

Solnce tone za gorice,
zadnji žarek vrh gore
vije se, kot bi ne moglo
ločiti se še od nje.

Ptica v gozdu potihuje,
vetrič v grmu šepeta,
petje se pastircev čuje,
pesem vmes ženjic s polja.

Trudna je narava cela
in izmučen je zemljan.
Blagoslovi, Bog, mu dela,
da ves trud ne bo zamán!

Mokriški.

TOMAŽINOV TRIJE.

V žarečem solncu so stali otroci. Bili so Tomažinovi. Najmlajši, Jakec, je mahal z rokami po zraku, hoteč uloviti muho, ki mu je nagajala venomer in brenče letala okrog njega. Njegovi sestri, Minka in Anica, pa sta gledali metulja, gugajočega se nad belo marjetico.

Nabrali so bili vsi trije že velik šop cvetic. Vroče jim je bilo, pa so odpočivali.

Jakcu se ni posrečilo, ujeti muho. Nejevoljen je bil, pa je podrezal Anico in ji dejal, naj gredo domov. In šli so. — Nobenega ni bilo doma v sobi. Starši so bili odšli k teti, dekla pa je pomivala posodo. Pa si izmisli Minka:

»Vesta kaj, igravimo se »prodajalno«. Jaz bom gospa; Jakec bo moj pomočnik; ti, Anica, boš pa hodila kupovat.«

»Dobro, to je pa res dobro,« se odzoveta Anica in Jakec. — »Ali, Minka,« reče Anica, »kje pa bomo dobili reči, da jih bomo prodajali?«

»O, kje neki,« odgovori prebrisana, a včasih malo lažniva Minka. »Pojdi v kuhinjo pa reci dekli, naj gre na vrt, češ, da jo nekdo čaka. Medtem, ko bo šla ona na vrt, pa mi vzamemo iz omare, kar potrebujemo, in jo spet zaklenemo.«

»Ti, Minka, ti si pa res prava! Pa saj nimamo ključa od omare.«

»O, poglej, dekla ga ima vedno zraven omare; že vem, kje. Torej tako bodi! Anica, ti pojdi v kuhinjo in prinesi potrebno.«

»O, ne, jaz že ne; bojim se,« reče Anica, ki je bila resnicoljubna.

»Oh, kako si strahopetna, grem pa sama. Vidva pa pripravita prodajalno.«

Res, šla je Minka v kuhinjo. Posrečilo se ji je izvabiti deklo na vrt; ona pa je hitro vzela vse potrebno iz omare, še celo olja in petroleja ni pozabila. Sladkorja in kave pa še posebno ne. — Hitro je zaprla omaro, zakaj dekla je že prihajala iz vrta. — Kregala se je, da ni bilo nikogar na vrtu. Pa saj jo je bila soseda že večkrat nalašč poklicala na vrt in se potem skrila. Ni imela torej dekla nobenega suma na Minko.

Ta je bila brž v sobi. Razložila je po tleh, po mizi in po stolah, kar je prinesla, in Anica je prišla kupovat.

»Dober dan, gospa,« je dejala, »prosim kave in sladkorja in olja.«

Jakec se je muzal in smejal, ker je rekla Anica Minki »gospa«. Toda on kot »pomočnik«, je jel brž

nalivati olja v steklenico. Pa neroden je bil ta Jakec. Vse je šlo po tleh.

O, to sta bili v strahu Anica in Minka! Posebno pa še Minka, ker je bila pravzaprav ona vzrok vsemu. Jakcu pa je šlo kar na jok.

»Kaj bo pa zdaj, Minka? — Glej, preproge so vse polite! — O, kaj bo rekla mama?«

»Pojdi no, Anica, pobriši brž, jaz nesem pa tole v kuhinjo in — —«

Ni mogla izpregovoriti Minka, ko že ugleda mamo, ki je stopila medtem hitro v sobo.

»Taki ste torej —,« reče mama, strogo pogleda vse tri in jim velí pospraviti.

* * *

Ej, drugi dan so bili pa potrti vsi trije! — Dobili so kazen — največjo seveda Minka. Kazen za škodo in laž.

Nikdar več se potem niso igrali »prodajalne« brez mamine ali deklinine vednosti. Lagala tudi ni Minka nikdar več. Igrali so se zatem najrajši zunaj s cveticami. Veselili so se lepega solnca in lovili krasne metulje. Ali pa so tekali in se lovili po vrtu.

Kmetova.

KAPLJICA VODE.

Kapljica vode je padla iz oblaka v morje. „Ah,“ je vzdihnila, „kaj sem jaz med to nešteto, nepregledno množico! Nič, še manj ko nič?“

To je slišala školjka, se odprla ter požrla ponižno kapljico. V njej se je pretvorila v dragocen biser, ki se sedaj blesti v kroni perzijskega vladarja lepše, kakor vsi drugi biseri.

— c —

